

**«Έφταισες 30, πότε θα κάνεις παιδί»;
«Μην το καθυστερείς, όταν θα θέλεις δε θα μπορείς»
«Όταν όμως άνοιγε τα πόδια της καλά ήτανε...»**

Τόσες και πόσες ακόμη ατάκες ακούμε από μικρές για την επιλογή της κάθε γυναίκας να αποκτήσει ή όχι παιδί. Ατάκες που ολοένα και περισσότερο μας κατακλύζουν όσο μεγαλώνουμε, μας κακοποιούν, μας γεμίζουν άγχος, ενοχές, φόβο και ντροπή. Από μικρές, το σώμα μας σεξουαλικοποιείται, αντικειμενοποιείται και γίνεται πεδίο ελέγχου της αναπαραγωγικής διαδικασίας της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας, που για κάποιο λόγο, της χρωστάμε τα παιδιά μας...

Κατά βάση, μεγαλώνουμε για αυτόν τον έναν και μόνο σκοπό: να τεκνοποιήσουμε. Γιατί αυτή είναι η «ολοκλήρωση» της γυναίκας στην πατριαρχία, η απόκτηση παιδιών. Συγκεκριμένα, από τις απαρχές του καπιταλισμού, η μήτρα μας αποτελεί τη μηχανή αναπαραγωγής της εργατικής τάξης και των στρατιωτών για την κρεατομηχανή του πολέμου (εθνική μήτρα). Έτσι, εξασφαλίζεται ότι το σύστημα εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο θα συνεχίσει να υπάρχει αφού διαρκώς θα υπάρχουν εργατικά χέρια που θα απελευθερώνονται στην αγορά εργασίας και αναλώσιμη σάρκα στα σύνορα. Πέρα λοιπόν από κάθε άλλο ρόλο*, αυτός της μητέρας γίνεται ο πιο «ιερός», κάτι σαν το τρόπαιο που πρέπει με κάθε τρόπο να αποκτήσουμε ώστε να μην βρεθούμε κοινωνικά εξόριστες.

Από μικρές, λοιπόν, μαθαίνουμε πως για την αναπαραγωγή είμαστε αποκλειστικά και μόνο εμείς υπεύθυνες. Μάλιστα, είναι κάτι που πρέπει να φροντίσουμε σε συγκεκριμένα ηλικιακά πλαίσια, γιατί αλλιώς είμαστε ή πολύ μικρές ή πολύ μεγάλες. Ποτέ κανείς δε μας μίλησε για την ευθύνη της αντισύλληψης, που θα έπρεπε να μοιράζεται εξίσου στα δύο φύλα. Για κάθε ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη ευθύνεται αποκλειστικά η γυναίκα και τώρα μονόδρομος για αυτή είναι να μεγαλώσει το παιδί.

Κανένα δικαίωμα συνεπώς στην αυτοδιάθεση σώματος... Αν και από τη δεκαετία του '80 οι εκτρώσεις στην Ελλάδα είναι νόμιμες και κάθε γυναίκα έχει το δικαίωμα τερματισμού μιας κύησης, ο κοινωνικός στιγματισμός εξακολουθεί να μας κακοποιεί και να μας πληγώνει για την επιλογή μας να απαρνηθούμε το ρόλο της μάνας. Από τα ασφυκτικά όρια της οικογένειας, μέχρι την ψυχολογική μας κακοποίηση από τους γιατρούς και τον στιγματισμό μας ως φόνισσες από την εκκλησία, η διαδικασία της έκτρωσης, από μια ακόμα ιατρική πράξη με τη συναίνεση και απόφασή μας, εύκολη ή λιγότερο εύκολη, μετατρέπεται σε δυσβάστακτη διαδικασία που μας γεμίζει τραύματα. Σε όλο αυτό το τοπίο έρχονται να προστεθούν παντός είδους συνέδρια «ειδικών» που μας μιλάνε για την υπογεννητικότητα και διαφημίσεις σε κεντρικά σημεία της πόλης με ατάκες τύπου «αφήστε με να ζήσω», εξισώνοντας ένα έμβρυο με έναν ολοκληρωμένο άνθρωπο και άρα την έκτρωση με την δολοφονία.

Τι υποκριτικό να μας μιλούν για ανθρώπινες ζωές, ενώ βάζουν αντικλεπτικά στις βρεφικές κρέμες.

Τι υποκριτικό να συζητάνε για την τύχη αγέννητων παιδιών, όταν πνίγουν παιδιά μεταναστριών στο Αιγαίο.

Τι υποκρισία να μιλούν για δημογραφικό πρόβλημα, τη στιγμή που δολοφονούν εν ψυχρώ παιδιά ρομά και κάνουν στείρωσεις γυναικών ρομά.

Τι υποκρισία να σκούζουν για τη «ζωή» εντός μήτρας, ενώ έξω από αυτήν στέλνουν χιλιάδες παιδιά στις κιβωτούς του ζόφου.

*ρόλοι που μας φοριούνται από τη γέννησή μας και σχετίζονται με το βιολογικό ή/και κοινωνικό φύλο και που δεν αποδεχόμαστε

Η επιλογή για τεκνοποίηση αφορά αποκλειστικά και μόνο εμάς και κανέναν νόμος δεν μπορεί να ορίσει το τι θέλουμε να κάνουμε με και στα κορμιά μας.

**ΚΟΥΜΑΝΤΟ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΕΜΕΙΣ.**